

LYŠKÁNORA 19

Nepravidelný liscannorský občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Světen 1043

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Mé srdce pohřbeno tam pod Al-Mairros * Tréning *

* Odpověď na hrobníkovu stížnost * Periferie *

* Ubohý záprdek lidské nesnášenlivosti * Smutný krollí blues * Drakobijecká * Hobiti * Dnešní svět * Smrt *

* Motta tohoto čísla *

Lepší mít hrbatý záda, než bejt placatej vepředu...
Getd z Ruindoru

Já jsem přítelkyně všech...
Christla Lísková

Jaký chceš brnění?
Na mě...

Thielas

* Mé srdce pohřbeno tam pod Al-Mairros *

Eowen Zivril

Vídal jsem tváře plné souznění
cítíl jsem bolest a touhu po svobodě
rostly mi perutě a s každým pádem byly silnější
slychal jsem tóny trubek a dud
a ty písně plné touhy a vznešenosti!
Pil jsem vodu z horských bystřin
průzračnou jak oko z křišťálu
cítíl jsem vůni omamnou
z horských luk plných ocúnů a rmenů
dotýkal se země, hladil ji rukama
zmámen uléhal v její náruč
pod tmavou oblohou plnou hvězdného prachu
dýchal jsem zvolna, dlaně obrácené vzhůru
chytal stříbro luny
A jak jsem snil!
Ctíl jsem kořeny pro jejich hloubku a mohutnost
a listí dějin na větvích stromů
neměl jsem nic, přec byl jsem bohat
tam v lesích círrenských
v pradávnmé Angwarru

Vzpomínám na staré doby plné krás
ve snech se na ta místa zpátky vracívám
tisíce mil jak sokol stěhovavý
necítím slabost ani z výšky strach
však s každým jítrem duše umírá
na skřipci omšelého dění
Já k téhle zemi nemám vztah
spíš pařez je než stromem s kořeny
znaveně rozhlédnu se kolem sebe
krajina rovná tu jak dlouhý stůl
bez zpěvu a pastvin plných květů
bez tváří plných soucítění
A její jméno?
Šered? Dušemor?

Nevím ani
Jsem poutník bez vášně pro cestování
jsem cizinec bez touhy po poznání
mám vše, přec chudý jsem jak mník
v temnotě zakalené tůně
Já živ jsem, však
mé srdce pohřbeno tam pod Al-Mairros
v pradávnmé Angwarru

* Tréning *

Alwynn Bílá Ruka

Den spal. Šedavé mraky zlehka pokryly
tmavěmodrou oblohu. Měsíc jako mlhavé kolo
prosvítoval skrze vrstvu mléčné hmoty.

Domy spaly. Kamenná stavení s
doškovými střechami a malými okénky hlídaly své
obyvatele před zimou, strachem...ale ne před smrtí.

Z tmavého stínu domu se oddělily dva
stíny. Cupitaly směrem k dalšímu domu, přes
kamenou cestu. Druhý stín se uprostřed cesty
zakymácel.

"Co blběš, Ty šašku!"

"Pšššt. Vzbudíš celý město, Vole."

"Uklouz sem."

"Tak dělej. Nesmí nás nikdo vidět. Jinak
naše poselství schoří jako...jako...eh...Pamatuješ na
starýho Vochmelku?"

"Cheh...Ten dopad, neměl chlastat vů..."

"Psst. Ticho. Někdo de"

"Dyžtak ho sejmem, jo?"

"Padej rychle do stínu ty hrdlořeze."

"Tss."

Stíny zaskočily do stínu nejbližšího
domu, právě když k nim dolehla písen motající se
postavy. Pak přišel dech. Táhl se všemi druhy
alkoholu a tabáku. Z písně byl pouze slyšet její
refrén (kořala si zjevně šlapal i po jazyku):

Já vás všéechný podřežů
pák vás všéechný voběřů
na funůse sé vožěřů
Za vášé prááchý
jěn žádný strachý
ná to vemté jed...

Postava utíkající před cestou zakopla a
navštívila třetí kamenou kostku zleva (v pohledu od
našich dvou stínů) svým zakyslým obličejem. Stín
číslo jedna se zachechtal, druhý se mocně napil z
fľašky bleskově vytažené z kapsy. Pak mocně říhl.

Ted stíny udělaly osudnou chybu.
Vyběhli na cestu a začaly kopat (převážně do hlavy)
ležícího kořala. Říká se tomu tréning, nebo tak
nějak. Krvavé zvrátky mocným proudem olízly
druhou kamennou dlažku (hned vedle té třetí). Stín
číslo dva se zvrhlým usměvem, který byl skryt za
maskou prasátka, ještě obral opilce o dvě zlaté. Pak
ho nakopl do hlavy. Kořala padl do komatu. Není
nad tréning. Dvakrát měř, jednou řež. Staří učitelé
měli pravdu.

"Pěkně sme ho seřezali hajzla jednoho!"

"Jo! Dostal co mu patří!
Vyvrhel...Podfízнем ho?"

Nad stíny ve výšce okna druhého patra se
ozvalo tiché zašramocení. Pak pohled z okna.
Mrtvola a dva vrazi. Pomooc! Okno se otevřelo a
mocný ženský řev a křiklení se rozneslo do ticha
jako sněhová bouře na poušti.

"Vraždáááá, Pomooc! Sou tu vrazí!
Mord!! Hoří!! Pomooc!"

"Drž hubu, Bábo"

"Zdrháme Vole! Dou po nás, máme
poslání!", zúpěl v rozběhu stín číslo dva.

Tvrdit, že ten šílený skřek by nepřilákal
nikoho, je chyba. Ve skutečnosti ochránci pořádku

(trošku připilí (jako obvykle) byli nablízku. Šli po
stínech.

Vběhli jim do cesty. Začali pravá jatka.
Dva stíny proti dvěma strážím.

Tekla krev. Padali údy, orgány praskaly,
mozek vytékal proudy.

Nakonec s posledních sil zvítězily stíny.
Nic se jim nestalo. Utekly za svým
posláním. Raní rosa pokryla ostatky stráží. Kořala
se probral a odplazil se domů. Ženská řvala dál.

Není nad TRÉNING.

* Odpověď na hrobníkovu stížnost *

Milý Eriadanne,

pozorně jsem si přečetl Tvoji stížnost v
minulé Lyškánoře a pokusím se na ni reagovat a
objasnit Ti některé věci.

V úvodu bych chtěl předeslat, že si
nesmírně vážím Tvé chuti do poctivé práce, zvláště
pokud ji srovnám s prací Tvých předchůdců. Je
nesmírně důležité vědět, že dovedeš pracovat s
plným elánem a nasazením. O tom jsem se již
přesvědčil.

Všichni dobře vědí, jak se o odpovědnou
hrobnickou práci staral Tvůj předchůdce trpaslík
Orglaff Bezbrada (budiž mu země lehká). Stručně
řečeno byl to líný povaleč, simulant a lempl. A jeho
předchůdce, kroll Bangord (budiž mu země lehká),
dokonce využil obecní márnici, svěřenou mu do
laskavé péče, ke spáchání odporného zločinu. O to
více si tedy vážím Tvé snahy.

V úvodu své stížnosti popisuješ, jak jsi
vykopal hroby do zásoby a očekával jsi, že přijde
přírodní katastrofa, epidemie nebo válka a Tvé dílo
bude tudíž oceněno. No, upřímně řečeno, to je snad
dobře, že se tak nestalo. O tom nemá asi cenu se
přít. Ono už to tak v životě funguje, že si lidé váží
více života nežli smrti.

Další Tvá poznámka je závažnější.
Stěžuješ si, že těla padlých při družinových
výpravách nebyla dovezena zpět do Liscannoru a
řádně pohřbena. Uvádíš to na příkladu
katastrofální výpravy do Armidenu, která se dotkla
přímo i Tebe, neboť zde s největší pravděpodobností
položil život i Tvůj chrabý prastrýc Lynhaard. Ano,
jistě máš pravdu v tom, že by si téměř všichni mrtví
z této výpravy zasloužili spočinout na obecním
liscannorském hřbitově. Jenomže..., jenomže ono to
vždy nejde. Družina se totiž neúčastní vždy jen

vítězných potyček, po kterých mohou živí naložit své mrtvé a táhnout je někdy i stovky mil domů. To opravdu nejde. Někdy se totiž stává, že se přežijí prostě nemohou řádně postarat o své padlé. To už je život. A v Armidenu opravdu nebyl často ani čas, aby člověk spasil vlastní život, natož aby se staral o mrtvé. Je to sice smutné, ale je to tak. V mé mysli jsou opravdu velmi temné vzpomínky na bitvu, při které padla spousta našich kamarádů. Jejich těla z valné části pohltilo moře. Ale i v jiných případech není možné vláčet s sebou mrtvé. Mimochodem věřím, že jsi to napsal v dobré víře a jen jako příklad, ale již nikdy nesrovnávej padlého druhá s pytlém brambor! Věřím, že i Ty budeš jednoho dne následovat svého otce a prastrýce a vyraziš s družinou na cestu za slávou, bohatstvím, ale někdy i na cestu utrpení a smrti. To patří k běžnému životu dobrodruha. A sám na vlastní kůži poznáš, co taková výprava obnáší. Poznáš, co to znamená čelit celé dny dravým šelmám, nepřítelům, nepřízní počasí, únavě a vyčerpání, stesku po domově, samotě, hladu a mnoha dalším věcem, které s takovou výpravou souvisejí. Ono z tepla domova to vždy vypadá snáze, nežli je to ve skutečnosti. A až někdy potáhneš s námi, a já věřím, že tak učiníš, potáhneš vysokým sněhem, do kterého zapadneš až po uši, budeš se celé dny brodit močály, bude Tě spalovat žár pouště, a až budeš muset jít celé dny se zbraní v jedné ruce a druhou si budeš přidržovat krvavou ránu na svém těle, až budeš muset utíkat před silnějším nepřítelem celé noci, až Tě bude slavný pot štipat nepřetržitě do očí, možná si vzpomeneš na má slova a pochopíš, že to není vždy tak jednoduché. Jinak s Tebou souhlasím a byl bych velmi rád, kdyby všichni naši kamarádi, kteří padli na našich cestách, mohli být řádně pohřbeni. Za své činy by si to jistě zasluhovali. A právě proto musíme na ně pamatovat v našich vzpomínkách a ctít jejich památku.

Na dalším místě píšeš, že se nudíš a dokonce Tě napadla myšlenka na exhumaci starých hrobů. Tak to tedy opravdu ne!!! Na to rychle zapomeň, nebo se ti stane něco horšího, nežli je vytahání za uši. Také mě nemusíš poučovat o významu slova exhumace, to opravdu ne. Chápu, že se nudíš, že chceš pracovat, ale z hlediska ostatních je velmi důležité, že hrobník nemá mnoho práce, a ačkoliv to zní paradoxně, je to dobře. Kromě toho práce hrobníka nespočívá pouze v kopání hrobů. Tvoji povinností je i udržování hřbitova jako celku. A k tomu patří i starání se o čistotu a v neposlední řadě i péče o květiny a stromy. Stežuješ si na to, že nepoznáš kopretinu od kaktusu. Jestli budeš chtít, tak až někdy pojeď do Nurnu, koupím Ti nějakou knihu s obrázky květin a vzhledem k tomu, že jsi byl schopen napsat tak pěkný text, nebude Ti určité činit problémy naučit se je rozpoznávat.

Také se Ti nelíbí obelisk věnovaný padlým v Armidenu. To je věc názoru. Rozhodně mi však tento kámen se jmény padlých přijde důstojnější, nežli přelácané sousoší mrtvých z Mondragonu, které nechal postavit Tvůj prastrýc. Avšak důležitější, nežli nějaké obelisky, sousoší, hrobky a památníky je úcta, kterou budeme mrtvým věnovat. Někdy je i prostý kámen důstojný, je-li na hrob umístěn upřímně a s láskou.

Milý Eriadanne, jestliže se opravdu nudíš a Tvá mysl strádá zahálkou, pak tě tedy vyzývám, abys s námi staršími někdy vyrazil na skutečnou výpravu. Věřím, že ostudu Rugorskému rodu rozhodně neuděláš. Sílu, rozum i věk na to nepochybně máš! Přeji Ti hodně štěstí!

S úctou

Krochta Moskyt z Bažiny,
pátý starosta liscannorský

* Periferie *

Zrůdný horror pro silné povahy

(Na motivy rasově orientovaných textů Alwynna, takzvaného Velkého, a jako odpor proti jeho ubohým snahám napsal Eowen Zivril)

vhodné pro

- umělé vyvolání zvracení (např. při otravě houbami, špatně vyuzeným masem apod.)

- povzbuzení padlé morálky ideových blíženců cechu Bílé ruky, včetně samotných členů této zakázané organizace

- tzv. léčbu šokem při psychických poruchách organismu (jen na radu lékaře)

nehodné pro

- děti a dospívající mládež do 11 let věku

- ženy v těhotenství a osoby v rekonvalescenci

Děj tohoto horroru je smyšlený avšak jakákoli spojitost s žijícími osobami se zakládá čistě na pravdě

Mraky táhly nízko. Valily se jako burácející chuchvalce zvratků a chrchlů černého kašle. Hehé. Městská periferie byla přikryta stínem mraků, stínem zvratků a černých chrchlů. Ulice

byly plné bahna. Bahno páchlo. Vzduch čpěl potem, krví a kvasem. Město hnilo. Spodina se válela po ulicích. Špína, bordel, hnus. Těžký dech opilců zářil. Ve světle tančily bacily černého kašle. Byly malé a černé. Spodina ten otravný vzduch dýchala. Lidské trosky. Krysa vyběhla z kanálu a zahryzla se do nějaké nohy. Byla to noha mutanta. Odumřelá a smrdutá. Ležela tu už několik dní. Byla vyzrálá. Červi, co s ní hýbali, se rozprchlí do všech stran. Necítili se poraženi. Najdou si novou potravu. V tomhle městě ještě nikdo hladu nechcipl. Opilec pustil láhev a drapl kolemjdoucího červa. Byl slizký a tučný. Jeho masité tělo bylo prosláklé hnílobou nohy mutanta. Dobré jídlo. Opilec měl lepru a kurděje. Byli to jeho nejlepší kámoši. Nikdy ho neopustí. Přes dláždění přeběhl muž. Bosý. Kostnatý. Vrhel se na nějakou ženu a zatáhl ji do průjezdu. Ženská řvala. Chlap sípal. V průjezdu byla černá tma. Nikdo si jich nevšímal. Ženská řvala dál. Starý žebrák se vymočil do kanálu. Netrefil se. Byl slepý. Oči vypálené žhavým železem. Za šmírování. Žlutý čůrek skotačil po dláždění někam dolů. V bystrině rudě svítily sraženiny krve. Žebrák krvácel do ledvin. Krysa vyjekla a vyráchala si kožíšek. Čistota. Lásko. Na této periferii vládly zákony Bílé ruky.

Zchátralý barák stál uprostřed periferie. Periferie stála uprostřed světa. Barák tonul ve stínu. Pod stínem uschlého stromu. Na domovním znamení zářila bílá ruka. Krásná a čistá. Na bílé prsty sedal popel z nedaleké spalovny mrtvol. Od stínu křivého baráku se odlouply dva stíny. Potácely se mezi výmoly rozbitého dláždění. Do suchého stromu uhodil blesk. Strom se vzňal. Bledé tváře stínů ozářily plameny. Dusivý kouř.

"Hoří! Prásklo to do višně", zaječel modrooký blondýn.

"Drž hubu, vole. Hlavně že to neprásklo do nás", křikl mistr Alwynn a napil se z láhve.

Modrooký blondýn se přitočil k Alwynnovi a objal ho kolem ramen.

"Sem šťastnej, že můžu uklízet pro takovýho statečnýho chlapa jako ste vy, Mistře".

"Sem silnej, protože mě živí víra. Haikhtlá!", zařval Alwynn.

Ruka se mu zlomila v mocném gestu. Řídký knír se zavlnil vzrušením. V periferii je zakořeněna Bílá ruka. Těmi kořeny by neotřásl ani sto takových blesků!

"Mám vás rád, Mistře".

Prvotní opojení opadlo. V Alwynnově krvavém oku ze zaleskla slza. Dojetí. Shrnul si rousy do tváře.

"Taky tě mám rád, protože mě všichni nesnášej".

Blondýn pohladil mistra po rousech.

"Mám tě rád, protože seš tak dobrej kalič".

"Kalíme až do rána, Mistře".

"Dopijem a nejdem, hehé".

Alwynn se vzmužil. Je nositelem Čistoty. Vede svatou válku. Nesmí plakat. Protřel si oči rukávem a napil se na kuráž.

"Sem trochu nakalenej a čmoud mi dráždí voči", dodal.

"Čmoud je hajzl, Mistře".

"Hajzlové sou mutanti, Blondo".

"Já vim, čistota je jen jedna. Víru a lásku každému podle rasy. Mohli bysme třeba někomu rozbít držku, Mistře".

"Jo, to by nám spravilo náladu. Máš eště loka?".

Blondýn odkousl špunt z nové láhve. Měl vyvinuté hlodáky. Věrný žák. Opilé postavy bělorukých se dopotácely k prvnímu bezbrannému chudákovi. Dementní dítě. Oběť periferie. Slintalo si na kazajku a volalo: "Máma...".

Blondýn se přitočil a kopl.

"Tumáš, smrade!".

Mutant dopadl na dlažky a rozbil si nos. Dlažky pokropila krev. Pěnila a bublala. Krysí očka zářila z kanálů. Čekala na hostinu. Hlad. Krvavé stružky vytvořily zajímavou fresku. I to je umění. Podporuje divákovu fantazii. Fantazie vede věrně k čistotě ducha. Bělorucí jsou malíři krve. Dítě se snažilo odplazit z dosahu blondýnových kopanců.

"Zdrhají jen zbabělý krysy, hovado!", houkl Alwynn.

Prudce máchl a rozdrtil mutantovi břicho ostrou dlažkou. Vyhřezla střeva, kosti praskaly. Mutant se svíjel v křečích. Z posledních sil začal zvracet. Tělo páchlo. Oči žebraly o slitování. V Alwynnově ruce se zaleskl nůž. Poslední výkřik. Hlava se zvrátila. Krk se rozšklebil. Hleny se vyřinuly. Krev se vařila a hlava odlétla opodál. Bělorucí se shýbli a napili se dětské

krve. Byla teplá. Blondýn vyhržel játra a nabídl svému mistru. Sám také ochutnal. V játrech je síla. Síla je prostředek k vítězství. Ať žije svatá válka!

Oba si padli do náručí a začali tančit. Tančili nad mrtvým tělem. Na jeho hrobě. Hrobem byla periferie. Z té byl také zplozen. Špinavý mutant. Hajzl bez jména.

"Deme chlastat na cimru", zašeptal Alwynn do blondýnova ucha.
"Zkalíme se a prochrápeme celej den".
"A až vstanem, uděláme další dobrej skutek".

"A potom se zase vožerem, Mistře".
"Prokalíme celou noc".
"Svatá válka! Ať žije Bílá ruka".
"Haikhtlá!".

Tančící pár zapadl do prvního opuštěného domu. Periferie jich byla plná. A byla plná zvratků, špíny, krve a laciného alkoholu.

Není nad PERIFERII!

*** Ubohý záprdek lidské nesnášenlivosti ***

Krochta Moskyt z Bažiny, pátý starosta liscannorský

Tak se mezi nás opět vrátil Alwynn. Alwynn, který si říká Velký. Alwynn, samozvaný vůdce ideologické rasistické organizace Bílá ruka. Prostě se jednoho dne vynořil z lesa a řekl to své "Hehehe", a byl tady. Nejdříve se pokusil maskovat za jakéhosi Mistra, který nemá s fanatikem Alwynnem nic společného. Dokonce si za účelem utajení pořídil i delší porost hlavy a řídké vousy, ale bylo mu to prd platné, neboť byl okamžitě odhalen staršími družiníky. Snad to byl Alwynnův hladový zjev, snad to byl jeho komický převlek a pravděpodobně i to, že největší nepřítel Alwynnův, Lynhaard Rugorský, je již po smrti, ale nenašel se nikdo, komu by stálo za to jít tohoto nositele všech špatných lidských vlastností udat. Ano, udat, neboť na dotyčného Alwynna je stále ještě vyhlášeno pátrání po celém území Gwendarronu za jeho urážky královských úředníků a pohrdání královským soudem. Zatím to nikomu nestojí za to, ale to se může lehce změnit. Alwynn byl tedy milostivě přijat na družinovou výpravu. Okamžitě po svém příchodu se vyťasil s několika nechutnými básnickými

výtvary, ve kterých se, jak jinak, oslavuje krev, uřezané hlavy, zvratky a rasová nesnášenlivost. Boží vědí, kterak se Alwynn dozvěděl o válce v Armidenu, každopádně to hned oslavil v odporném a urážlivém pamfletu "Svatá válka". Napadá mě myšlenka, že kdyby se tento blitek dostal do rukou příslušných míst, mohlo by to Alwynnovi, který je již beztak obžalován ze závažných věcí, ještě u případného soudu značně přitížit, ale to jen tak na okraj. Takže Alwynn se tedy vrátil do družiny a mám pocit, že by bylo na místě napsat něco více o vzniku organizace Bílá ruka.

Je to již několik let, co Nurnská družina táhla Monghyrskými pláněmi. A tehdy narazila na dva lidi, kteří projevíli zájem o vstup do družiny. Jednalo se o dnes již téměř neznámého Plimskra a již zmíněného Alwynna. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že autorem myšlenky na vznik Bílé ruky byl Plimskr a nikoli Alwynn, jak se občas snaží tvrdit. Jaké přesné plány měl s Bílou rukou její ideologický otec, se dnes již nedovíme, neboť byl zabit o pár dní později. Zde malé odbočení, neboť bych chtěl o jeho smrti prozradit poněkud více. Podrobnosti Plimskrovovy smrti jsem se dozvěděl od dnes již mrtvého Lynhaarda Rugorského. Tak tedy: Plimskr byl zabit jakýmsi démonem v jakémsi dole. Nikdo ho nelitoval a když chtěl Alwynn svého pohlavára pohřbít, zjistil, že mu někdo vyřízl jazyk. Jeho pátrání po viníkovi však bylo bezvýsledné, neboť se ho nikdo nezastal, ani mu jinak nepomohl. Dodejme, že oním řezačem jazyka byl Tanris z Álfheimu. Vystrašený Alwynn tedy alespoň naložil tělo svého kumpána na záda a chtěl ho pohřbít. Družina se opět vrátila z dolu na denní světlo a dala se opět na pochod. A celou tu dobu Alwynn vlácel zmrzačenou mrtvolu Plimskrovu. Druzi došli na příhodné místo k přenocování, vybalili své věci, rozdělali oheň a chystali večeři. Ne tak Alwynn, ten začal kopat hrob o kus dále. Dalo mu to pěknou práci, zemina byla tvrdá, ale za několik hodin bylo dílo hotovo a Alwynn se vrátil pro mrtvolu Plimskra a... a nic. Mrtvola zmizela. Ostatní se tvářili jakoby nic a Alwynn neměl daleko k pláči. Co se tehdy stalo? Zatímco Alwynn kopal hrob, popadl Lynhaard Plimskrovu mrtvolu a hodil ji do blízkého potoka. Takto neslavně tedy skončil zakladatel rasistické organizace Bílá ruka, Plimskr. Alwynn nakonec sklapnul a od této chvíle šel mlčky.

Po návratu do Liscannoru se Alwynn rozhodl, že bude pokračovat v prapodivném díle svého učitele. Najal si dům v Nurnu a začal hledat následovníky. V Gwendarronu mu ale štěstí mnoho nekvetlo. Jediným dalším členem se stal dnes již mrtvý kouzelník Cecil Neviditelný. Členkou se stala údajně i jakási uklízečka, prý modrooká blondýna, ale nikdo ji nikdy neviděl, takže se neví,

jestli si to náhodou Běloruční nevmysleli. Zda bylo v pracovní náplni této nikdy neviděné osoby pouze uklízení, nebo i jiné služby, se neví.

Netrvalo dlouho a Alwynn se dostal do konfliktu se zákonem a musel utéci za hranice gwendarronského království. Podivným způsobem údajně komunikoval s Cecilem a ten jednoho dne ve značně opilém stavu prozradil, že "Velký" Alwynn se skrývá v Karwellu. Soudě podle jeho dnešního zjevu tam asi pěkně živořil.

Tak tolik o historii jedné podivné organizace. Ještě uvidíme, co z Alwynna vyleze, ale zatím se zdá, že jeho fanatismus stále trvá. Na druhou stranu mu ale nevadí, že jde s družinou, kde se to všemi rasami jen hemží. Možná, že časem přijde na to, že hobitovi smrdí nohy stejně jako člověku, ale obávám se, že ne. Otázkou je, jak dlouho bude Alwynn ještě obhajovat své názory v nurnském společenstvu. Poslední dobou se dali někteří slyšet, že si na Alwynna brousí meč.

*** Smutný krollí blues ***

Zde předkládáme poslední dochované dílo Lynhaarda Rugorského. Je to smutná životní píseň, vycházející z bolesti a těžkého postavení velkého krollího národa. Chápejte ji jako odkaz pana Lynhaarda, určený především k zamyšlení nad rasovými předsudky a jako píseň do nepohody určenou všem krollům, kteří statečně nesou břímě šikany a vyražejí do světa tzv. "intelligentních" ras.

*Víš, chlapče, říkala má maminka
seš jenom malej krollí chudinka
tak běž do světa a tam se tuž
Jen tvrdou prací tělo hřeješ
a chudým lidem pomáhej
ať je z tebe velkej krollí muž*

*A ještě řekla, chlapče můj
ženským a rumu neholduj
cíl nehledej v řítolezení
Neb tvůj synovec, an byl taky kroll
měl rád ženy, měl rád alkohol
ale teď už hnije pár stop pod zemí*

**Rf.: A tak vám zpívám to smutný krollí blues
mám černou duši a černej hubertus
to smutný blues, co mi osud hrál
možná i někdo poslouchal
a teď' si říká, no ty jseš kus**

**Kus černýho vola, co pořád mele svou
točej se kola cestou necestou
a smutný blues mi bude znít**

***i na tý cestě poslední
až poveze mě funebráckej vůz***

*Tak máma má mě hnala z brlohu
já kousal, ale vytáhla mě za nohu
ač jsem byl už dosti starej chlap
Pak za mnou zamkla sluj na šest západů
a vinou toho pitomýho nápadu
já poznal, co je bída, hlad a svrab*

*A jak šel čas já hledal oporu
a poznal život hezkej, život potvoru
starým světem jsem se protloukal
Když někde pohrajou si s roztomilou opičkou
co mluví a žere vidličkou
řeknou držko, táhni o dům dál*

Rf.

*Jenže co by sem byl, kamarádi, za chlapa
žít jako baba vohnutá a hrbatá
a tleskat těm, co s holí po mě jdou
Vono představte si dvoumetrovou obludu
co poulí oči, že vám dá pár přes hubu
to každý radši sklapne a jde cestou svou*

*Tak za pár let jsem pevně stanul na nohy
už nebyly to nohy blbý mátohy
co se podlomí, když šlápnu v něčí trus
Jen jednu radu bych chtěl přeci dát
je dobrý mluvit ale i naslouchat
zvlášť když vám někdo zpívá svoje smutný blues*

Rf.

*** Drakobijecká ***

Alwynn Bílá Ruka

Temný otvor,
černá díra,
mráz po zádech lítá

Jsme tu!
Je nás mnoho!
Zhyněš draku
Jsme tvůj průvod!

První kroky
do temnoty
Cítíme tvůj sivý dech!

Přišli jsme pro Tebe
Rozluč se!

Vidíme Tě!
Jsi bestie

Velkou jeskyni
dým halí
Umřeš! A ty to víš

Tvé šedé tělo,
rudou tlamu
protne kov
mocně kalený

Hordy lidí
rozsekají tvé tělo
Umřeš! A my se budem smát

*** Hobiti ***

Slyšeno v pět ráno v hostinci Na Kovárně
Stínov
Autor neznámý
(Příspěvek dodal pan Alwynn Bílá Ruka)

*Tělíčko jako panenka
Usměvavá hlava*

Šunku mám rád

*Smradlavé nohy
Ukecaná tlama*

Šunku mám rád

*Prckové špinaví
To už ani kat nespraví*

Šunku mám rád

*Na víně s vejci,
přinesou Prase*

Šunku mám rád

*Hosté se diví
Chutná dobře!
Ale proč má ruce?*

*Šunku mám rád
Hobití*

* Dnešní svět *	
Alwynn Bílá Ruka	
	"Tvé vlasy jsou jako mlhavý větrík." "Oh, Džime", krásná dívka s havraními vlasy se pomalu vymanila z objetí svalnatých rukou.
	Ruce po ní něžně hmátly a uchopily ji za ramena. Stín odkryl tvář s pevnými rysy a hustou bradkou. Očka se zaleskla. Muž se pousmál. "Ale drahá, víš že tě miluju." "Nejdřív zaplať!", stáhla do vítězoslavného úsměvu rty. Měsíc osvětlil scénu. Hvězdy mrkly. Les. Kolem dokola až do tmy se rýsovaly temné kmeny. V dálce něco tiše zahoukalo. Zatřeptání křídel. Palouk. Měkká tráva se vlnila a šuměla. Muž jednou rukou zašmátral v hlubokých kapsách. Něco hledal. Vytáhl láhev. Rum. Mocně se napil. A pak ještě. Jeho tělo se lehce zachvělo. "Vždyt jsi opilej, ty prase." Džim vyprázdnil láhev do sebe. Říhl. "Aspoň si víc užijem, ché!", začal se chlámát muž a pevně si ji k sobě přivinul. Cítil vůni jejího těla. Jeho smysly se zatočily v hluboké spirále. Byl vzrušen. "Chci tě!" "Néééé, budu křičet!", dívka se snažila vymanit ze sevření. Před očima se mu zatmělo. Co si to dovoluje. Coura! "Pomooc!!!" Řev neustával. "Chcípneš!", drsná ruka roztrhla vrchní díl šatů. Výstřih odhalil své tajemství. Funicí tělo povalilo dívku do trávy a zalehlo ji. Dívka sebou zmítala. Snažila se vymanit ze železného svěráku. Pěst ji udeřila prudce do obličeje. Nic. Záblesk. Bolest. Ruce. Když procitla, ostrá bolest jí zkroutila tělo. Visela uvázána za ruce. Roubík v

oteklých ústech.	Tělo bezbranné. Nohy měla roztaženy a kotníky uvázaný k mladým stromkům. Náhle ji začala pálit hlava. Ostrá bolest. Chraplavě dýchala. Něco jí teklo po obličeji. Krev. Za ní se ozval hlas. "To sis vážně myslela že mi utečeš? Chá. Tady máš svůj krásný vlasy." Měsíc skrz mraky osvětlil nechutnou scénu. Úpící bezmocné tělo skalpované nechutným zvrhlíkem s flaškou rumu a kudlou v ruce. Krev. Maso. Život. Dívka omdlela hrůzou, bolestí. Kopanec do břicha ji probudil z mrákot. Zaleskla se dýka. Pálení v žaludku. Skřek. Tělo v jednom ohni. Něco s žuchnutím vypadlo z břišní dutiny. Krev stříkala. Teplý a zatuchlý smrad vnitřností muže rozesmál, až mu tekly slzy. Dívka omdlela. Umírala. Znásilněná, zneuctěná, umučená. Umírala. Úchyl posilněn zbytkem rumu, jí vydlobul oči. Pak to všechno pomočil. Buch--- Buch--- buch--- buch... Vysvobození. Srdce vydechlo naposledy. Takový je dnešní svět. Džim padl zmožen na zem a usnul. Ráno, když se probрал. Nic nechápal. Celé tělo postříkáno krví. U pravé ruky zkrvavená dýka. U levé dopitá flaška rumu. Co se stalo? To... To... To... není možný! Já? Já! Zvratky. Kocovina. Rychle pryč. Pryč. Né. Utekl a už se nevrátil. Nikdy. Do smrti prchal. A věděl, že nemůže utéct. Neutekl.
------------------	---

* Smrt *	
Ramidor z rodu Strážců Temného hvozd	
	<i>Miloval jsem smrti háv, já rozdával rány rád, když sok můj umíral, ten okamžik já miloval</i>
	<i>Vzýval jsem mocná božstva, obětoval jim nepřátelů dav, jen pro ten okamžik smrti, jenž míval jsem tak rád</i>
	<i>Meč svůj nořil jsem do jejich těl a setkával se s ní tvář v tvář, krev stříkala až na mou zbroj, já rád jsem jí vidával</i>
	<i>Krev mému oku vínem byla a vůni rajs kou pro můj čich, všem mým smyslům lahodila, jen smrt ji mohla zaručit</i>
	<i>Já neměl nikoho tak rád, jak smrt a její rudý háv, miloval jsem ji do svého konce, já zemřel jsem a rád</i>
Tuto Lyškánoru připravil k vydání ctihodný pan Eodel Zivril	